II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 30. juli 1996

om støtteforanstaltninger, Italien har påtænkt som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor

(Kun den italienske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(96/678/EKSF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, særlig artikel 4, litra c),

under henvisning til Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF af 27. november 1991 om fællesskabsregler for støtte til jern- og stålindustrien [1],

efter i henhold til ovennævnte beslutning at have opfordret de interessede parter til at fremsætte deres bemærkninger, og efter at have taget disse i betragtning [2], og

ud fra følgende betragtninger:

I

Ved skrivelser af 15. december 1995 og 2. februar 1996 meddelte Kommissionen de italienske myndigheder, at de havde besluttet at indlede den i artikel 6, stk. 4, i Kommissionens beslutning nr. 3855/91/EKSF, i det følgende benævnt »reglerne for støtte til jern- og stålindustrien«, fastsatte procedure over for den som led i programmet for strukturomlægning af den private italienske jern- og stålsektor påtænkte støtte til følgende ni jern- og stålværker:

— Ferriera Acciaieria Casilina SpA

— Acciaierie del Sud SpA

— Officine Laminatoi Sebino SpA

— Moccia Irma SpA

— Mini Acciaieria Odolese SpA

— Prolafer Srl

— Dora Srl

— Acciaierie San Gabriele SpA

— Montifer Srl.

Da Kommissionen ved beslutning af 12. december 1994 godkendte den italienske lov nr. 481 af 3. august 1994 om omstrukturering af den private italienske jern- og stålsektor, fastslog den, at loven var forenelig med Fællesskabets regler for støtte til jern- og stålindustrien, særlig artikel 4, og pålagde de italienske myndigheder på forhånd at anmelde hvert enkelt tilfælde af anvendelse af den pågældende lov.

I samme beslutning var det fastsat at for at kunne modtage støtte til lukning, skulle virksomhederne have været i drift i gennemsnitlig ét skifte om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen hele 1993 og indtil februar 1994, da lovdekret nr. 103 blev anmeldt til Kommissionen; lovdekretets indhold er siden blevet ophøjet til lov nr. 481/94.

På baggrund af de oplysninger, Kommissionen var i besiddelse af, fremgik det, at i de foreliggende tilfælde var virksomhederne ikke i regelmæssig drift på tidspunktet for deres lukning, omend de opfyldte de øvrige betingelser i artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien, der fastsætter betingelserne for støtte til lukning.

[1] EFT nr. L 362 af 31. 12. 1991, s. 57.
[2] EFT nr. C 101 af 3. 4. 1996, s. 4, og EFT nr. C 121 af 25. 4. 1996, s. 3.

I sag 790/95 havde virksomheden OLS kun fremstillet 57 000 tons varmvalsede produkter svarende til 21 % af kapaciteten; i sag 794/95 havde virksomheden Mini Acciaierie Odolese SpA kun fremstillet 30 973 tons varmvalsede produkter svarende til 16,7 % af kapaciteten; i sag 777/95 havde virksomheden Casilina SpA kun fremstillet 11 396 tons varmvalsede produkter svarende til 14,2 % af kapaciteten; i sag 791/95 havde virksomheden Montifer Srl kun fremstillet 32 000 tons varmvalsede produkter svarende til 21,1 % af kapaciteten; i sag 978/95 havde virksomheden Dora kun fremstillet 21 444 tons varmvalsede produkter svarende til 8,6 % af kapaciteten; i sag 780/95 havde virksomheden Acciaieria del Sud SpA kun fremstillet 13 934 tons varmvalsede produkter svarende til 5 % af kapaciteten. Det skal anføres, at virksomhederne Moccia (sag N 793/95), Prolafer (sag 977/95) og San Gabriele (sag 979/95) ikke var i drift i 1993.

Da Kommissionen på grund af dette forhold havde meget svært ved at anse den pågældende støtte for forenelig med fællesmarkedet, besluttede den at indlede den i artikel 6, stk. 4, i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte procedure over for de ni nævnte tilfælde af støtte.

For så vidt angår Montifer (sag 791/95), skal det anføres, at de italienske myndigheder ved skrivelse af 27. marts 1996 trak anmeldelsen tilbage, eftersom de ikke længere agtede at yde støtte til lukning af nævnte virksomhed. For så vidt angår Mini Acciaieria Odolese (sag N 794/95), forbeholder Kommissionen sig at træffe endelig beslutning, når undersøgelsen af sagen er afsluttet.

Nærværende beslutning vedrører derfor kun de syv øvrige sager.

II

Som led i proceduren opfordrede Kommissionen den italienske regering til at fremsætte sine bemærkninger, medens de øvrige medlemsstater og andre interesserede parter blev underrettet gennem offentliggørelse af beslutningen om indledningen af proceduren.

Ved skrivelse af 10. maj 1996 meddelte den tyske regering Kommissionen sine bemærkninger, der blev videregivet til de italienske myndigheder ved skrivelse af 24. maj 1996. I bemærkningerne giver den tyske regering udtryk for, at den støtter Kommissionens beslutning om at indlede proceduren.

Ved skrivelse af 31. januar 1996 anførte den italienske regering følgende i anledning af indledningen af proceduren:

— selv om Kommissionen henviste til det afsnit i beslutningen af 12. december 1994, der gav de italienske myndigheder mulighed for at foreslå objektive kriterier for, at de anlæg, der havde haft en produktion på under 25 %-grænsen, alligevel kunne anses for at være berettigede til støtte til lukning, havde den i sin beslutning om at indlede proceduren ikke gjort andet end at anse de kriterier, Italien havde foreslået som alternativer til begrebet løbende produktion, som værende ufyldestgørende

— de italienske myndigheder forelagde Kommissionen nævnte kriterier, fordi de gik ud fra den grundbetragtning, at den ringe eller manglende produktion, nogle virksomheder fremviste i 1993 og i de første måneder af 1994, ikke kunne tilskrives ønsket om at forlade jern- og stålmarkedet, produktionsanlæggenes forældelse eller manglende konkurrenceevne, men snarere ugunstige konjunkturer i forbindelse med finansielle vanskeligheder og en markedskrise

— ved at afslå at finde anden beskæftigelse for personalet, ved at inddrage »Cassa integrazione guadagni« (en løntilskudsfond), ved at afholde uddannelseskurser i virksomheden eller ved at ansøge om, at de offentlige førtidspensioneringsordninger kunne komme personalet til gode i forbindelse med et omstruktureringsprogram havde virksomhederne klart vist, at de agtede at lade sig omstrukturere for at komme over den krise, de var i

— de sager, der var forelagt Kommissionen, vedrører anlæg, som ikke havde produktionsproblemer på grund af tekniske årsager. I nogle tilfælde er der tale om anlæg, der for nylig er undergået omfattende moderniseringer med henblik på at øge deres effektivitet, og under alle omstændigheder er de alle blevet vedligeholdt regelmæssigt, således at de for ret beskedne udgifter i løbet af kort tid igen kan komme i fuldstændig regelmæssig drift. Den bedste bekræftelse herpå udgøres af den meget store interesse, talrige potentielle købere viser for anlæggene

— der bør endvidere tages hensyn til andre forhold, såsom bibeholdelsen af elforsyningsaftalerne, udøvelsen af handelsvirksomhed inden for jern- og stålsektoren, afsendelsen af formularer med oplysninger til Fællesskabet, særlig model 260-261, der bekræfter påstanden om, at den indskrænkede eller manglende produktion i 1993 kan tilskrives ugunstige konjunkturer, samt om at virksomhederne agtede at forblive på markedet og afvente et gunstigt øjeblik til at genoptage en regelmæssig produktionsvirksomhed.

III

Som følge af deres produktion er de pågældende virksomheder omfattet af EKSF-traktaten. Ved EKSF-traktatens artikel 4, litra c), er det fastsat, at tilskud eller anden form for støtte ydet af staterne, i hvilken som helst form dette sker, ophæves og forbydes inden for Fælleskabet som uforeneligt med fællesmarkedet for kul og stål. De eneste

eventuelle undtagelser fra det således fastsatte almindelige forbud er udtrykkeligt og udtømmende anført i artikel 2 (støtte til forskning og udvikling), i artikel 3 (støtte til mijøbeskyttelse) og i artikel 4 (støtte til lukning) i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien.

Undtagelsesbestemmelserne fra det i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), fastsatte generelle forbud mod støtte til jern- og stålindustrien har ikke til formål at svække fællesskabsreglerne for støtte til jern- og stålindustrien, der er begrundet i den omstændighed, at støtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, ville kunne medføre alvorlige konkurrencefordrejninger inden for en fortsat meget følsom erhvervsgren. Det er derfor nødvendigt, at disse fællesskabsregler overholdes nøje, hvilket betyder, at støtte til et jern- og stålværk kun kan tillades, hvis Kommissionen kan fastslå, at de i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte betingelser virkelig er opfyldt.

Ifølge artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien kan støtte til virksomheder, der definitivt indstiller produktionen af jern- og stålprodukter henhørende under Det Europæiske Kul- og Stålfællesskab, betragtes som forenelig med fællesmarkedet, såfremt disse virksomheder:

— har opnået selvstændig retsevne før 1. januar 1991 og ikke har ændret deres produktions- og anlægsstrukturer siden den 1. januar 1991

— løbende har fremstillet jern- og stålprodukter henhørende under EKSF indtil den dag, støtten blev anmeldt

— ikke direkte eller indirekte kontrolleres, jf. Den Høje Myndigheds beslutning nr. 24/54 [1], af en anden jern- og stålvirksomhed eller af en virksomhed, der kontrollerer andre jern- og stålvirksomheder, og ikke selv kontrollerer en sådan virksomhed.

Ved artikel 4 er det endvidere fastsat, at støtten ikke må overstige det højeste af følgende to beløb:

— nutidsværdien af de pågældende anlægs dækningsbidrag over tre år, med fradrag af enhver fordel, som den støttemodtagende virksomhed på anden vis kan opnå ved lukningen

— den resterende bogføringsværdi af de anlæg, der skal lukkes, idet der i forbindelse med opskrivninger efter den 1. januar 1990 ikke tages hensyn til den del af disse, der overstiger den nationale inflationsrate.

Det må imidlertid konstateres, at i de foreliggende tilfælde er alle betingelser opfyldt bortset fra betingelsen, der vedrører løbende produktion, som gav anledning til indledning af proceduren.

Det skal i den forbindelse erindres, at reglerne for støtte til jern- og stålindustrien — selv om de stiller som betingelse for, at der kan ydes støtte til en virksomhed, at den løbende har fremstillet EKSF-produkter indtil tidspunktet for lukningen — ikke indeholder en klar definition af begrebet »løbende«. I beslutningen af 12. december 1994 havde Kommissionen derfor bestemt, at dette kriterium skulle anses for overholdt, hvis den støttemodtagende virksomhed havde været i drift i gennemsnitlig ét skifte om dagen, dvs. mindst otte timer om dagen, i fem dage om ugen i hele 1993 og indtil februar 1994, da Kommissionen modtog anmeldelse af lovdekret nr. 103/94. Kommissionen havde endvidere besluttet, at de italienske myndigheder på grundlag af objektive kriterier kunne påvise, at en virksomhed, der ikke opfylder ovennævnte kriterium, ikke desto mindre løbende har fremstillet EKSF-jern- og stålvarer. I så tilfælde ville Kommissionen undersøge støtten på grundlag af dens særlige karakteristika for at sikre sig, at kriteriet om løbende produktion var overholdt.

Formålet med artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien og med beslutningen af 12. december 1994 er ganske klar: der må kun ydes støtte til lukning til virksomheder, der opretholder et vist aktivitetsniveau, dvs. som har en løbende produktion på jern- og stålmarkedet. Man har derimod ikke i fællesskabsbestemmelserne fundet det nødvendigt eller betimeligt at indrømme en undtagelse fra det almindelige forbud i EKSF-traktatens artikel 4, når der er tale om lukning af en virksomhed, der ikke har løbende produktion, idet dette ikke har nogen indvirkning af betydning på markedet.

Heraf følger at de alternative kriterier til det, Kommissionen har fastsat i sin beslutning, ville kunne godtages, såfremt det ved hjælp af disse kan påvises, at virksomhederne har haft en løbende produktion. Det må imidlertid konstateres, at de kriterier, den italienske regering foreslår (opretholdelse af elforsyningsaftale og personale samt vedligeholdelse af anlæg osv.), ikke kan godtgøre, at de pågældende virksomheder har haft en løbende produktion, men blot at dette kan have været tilfældet.

Artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien er affattet på en sådan måde, at den ikke kan fortolkes så bredt, at den blandt de virksomheder, der kan få støtte, kan omfatte dem, der, selv om de ikke har løbende produktion, dog ville være i stand til løbende at fremstille EKSF-varer. Heraf følger at den fortolkning af begrebet løbende produktion, de italienske myndigheder anlægger på grundlag af de alternative kriterier, de har foreslået, ikke synes at have noget retligt grundlag og derfor ikke kan godtages.

For så vidt angår de italienske myndigheders påstand om, at virksomhedernes ringe produktion i 1993 skulle skyldes særlig ugunstige konjunkturer og en alvorlig krise

[1] EFT nr. 9 af 11. 5. 1954, s. 345/54.

på markedet for lange produkter skal det bemærkes, at der faktisk kun har været en ganske ringe nedgang i fremstillingen af lange produkter, navnlig for så vidt angår delsektoren for valsetråd og andre flade stave samt profiler:

(mio. tons)

Italien	1990	1991	1992	1993
Lange produkter	12,7	13,3	13,2	12,5
Valsetråd	2,8	3,0	3,2	3,1
Stave og profiler	3,6	3,5	3,3	3,2

Det samme må siges om markedet for rundstål til armeret beton (i stave), som er det vigtigste for de virksomheder, der er tale om, og hvor der ses en let nedgang i udnyttelsesgraden såvel på europæisk plan som på italiensk plan for det pågældende tidsrum, nemlig toårsperioden 1992-1993:

(mio. tons)

EUR-12	Kapacitet	Produktion	Udnyttelsesgrad
1991	19,98	12,24	61,3
1992	22,39	12,53	55,9
1993	22,84	12,92	56,5
Italien	Kapacitet	Produktion	Udnyttelsesgrad
1991	9,4	5,5	58,8
1992	10,4	5,7	54,3
1993	10,3	5,4	52,1

På grundlag af disse data må det sluttes, at de italienske myndigheders påstand om, at de pågældende virksomheders ringe produktion skulle skyldes de ugunstige markedskonjunkturer i 1993, ikke kan godtages.

For så vidt angår påstanden om disse endegyldige lukningers gunstige virkninger på et marked, der præges af voldsom overkapacitet, skal det understreges, at disse bemærkninger, selv om de er relevante, når det drejer sig om sektorens strukturomlægning, ikke kan godtages i forbindelse med anvendelsen af artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien.

For så vidt angår endelig de italienske myndigheders bemærkning om, at Kommissionen ikke skulle have gjort noget for at fastsætte alternative kriterier til det, der angives i beslutningen af 12. december 1994, skal det fremhæves, at det udelukkende påhvilede de italienske myndigheder ved hjælp af passende alternative kriterier til det, Kommissionen havde angivet — nemlig otte timer om dagen i fem dage om ugen — at påvise, at der var tale om løbende produktion.

De italienske myndigheders øvrige bemærkninger synes — set i forhold til reglerne for støtte til jern- og stålindustrien — at mangle ethvert retligt grundlag.

Kommissionen skal ikke desto mindre bemærke, at i sagen vedrørende Officine Laminatoi Sebino SpA (OLS) — hvor virksomheden i 1993 havde fremstillet 57 000 tons varmvalsede plader, svarende til 21 % af virksomhedens kapacitet — indledte virksomheden i løbet af første kvartal af 1993 fornyelsen af de elektriske og elektroniske dele af sit valseværk med henblik på fremstilling af rundstål. I dette tidsrum afbrød OSL produktionen fuldstændigt for siden at genoptage en løbende produktion. OLS's årsproduktion skulle i 1993 således have været på mindst 76 000 tons, eller 28 % af virksomhedens kapacitet. Ud fra disse tal, særlig den produktionsgrad, virksomheden ville have kunnet opnå uden de nævnte omfattende fornyelser af valseværket, er det Kommissionens opfattelse, at OLS havde en løbende produktion (dvs. i gennemsnit produktion i mindst ét skifte om dagen i fem dage om ugen) på tidspunktet for lukningen.

IV

På baggrund af ovenstående betragtninger, særlig afsnit III, må det sluttes, at de i artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte betingelser ikke, bortset fra tilfældet OLS, er opfyldt, samt at de italienske myndigheders bemærkninger ikke giver anledning til at ændre Kommissionens første vurdering i forbindelse med beslutningerne om at indlede den i artikel 6, stk. 4, i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte procedure.

Det følger heraf, at Italiens påtænkte støtte til fordel for virksomhederne:

1) Ferriera Acciaieria Casilina SpA, til et beløb af 2 908 mio. lire

2) Aciaierie del Sud SpA, til et beløb af 21 647 mio. lire

3) Moccia Irma SpA, til et beløb af 13 509 mio. lire

4) Prolafer Srl. til et beløb af 2 038 mio. lire

5) Dora Srl, til et beløb af 3 438 mio. lire

6) Acciaierie San Gabriele SpA, til et beløb af 10 123 mio. lire

må anses for at være uforenelige med fællesmarkedet, idet de ikke kan nyde godt af nogen af de i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte undtagelser fra det i EKSF-traktatens artikel 4, litra c), fastsatte forbud.

Derimod kan Italiens påtænkte støtte til fordel for virksomheden Officine Laminatoi Sebino SpA til et beløb 20 280 mio. lire erklæres forenelig med fællesmarkedet, eftersom den opfylder alle de i artikel 4 i reglerne for støtte til jern- og stålindustrien fastsatte betingelser —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

De statsstøtteforanstaltninger, Italien som led i strukturomlægningen af den private jern- og stålsektor har påtænkt til fordel for virksomhederne:

Ferriera Acciaieria Casilina SpA, Acciaierie del Sud SpA, Moccia Irma SpA, Prolafer Srl, Dora Srl, Acciaierie San Gabriele SpA, er i henhold til EKSF-traktatens artikel 4, litra c), er uforenelige med fællesmarkedet. Støtten må derfor ikke ydes.

Artikel 2

De statsstøtteforanstaltninger, Italien som led i strukturomlægningen af den private jern- og stålsektor har påtænkt til fordel for virksomheden Officine Laminatoi Sebino SpA, er forenelige med fællesmarkedet. Støtten må derfor ydes.

Artikel 3

Senest to måneder efter datoen for meddelelsen af denne beslutning underretter Italien Kommissionen om, hvilke foranstaltninger Italien har truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Den Italienske Republik.

Udfærdiget i Bruxelles, den 30. juli 1996.

På Kommissionens vegne

Karel VAN MIERT

Medlem af Kommissionen